

Kto dźwignie śmiało na swoich barkach
brzemień tak straszliwej odpowiedzialności?

Chwila taka raz na tysiąc lat się zdarza...

Cała ziemia, cały glob cywilizowany, wszystkie
narody między północnym a południowym
biegunem oczekują niecierpliwie i w gorączce
rozsirzygnięcia tak nieodwalego spotkania.

A więc...

Dwu Urugwajczyków, jeden Szwed, jeden
Szwajcar...

A dalej?...

Anglicy domagają się udziału w meczu...
Ale nie! Zawodowcom wstęp wzbroniony. Mars
wszak wystawił wyłącznie amatorską drużynę...

Kto więcej? Którym narodom dać prawo
i przywilej reprezentowania naszej planety na
arenie turniejów sportowych?

Francja, Egipt, Włochy po jednym graczu.

Paryż się niecierpliwi.

Tłumy czekają na ulicach, żądając sprawozdań
z dotychczasowych wyników toczących się
dzień i noc bez przerwy konferencji...

Ogłoszono nazwiska do tej chwili ustalonych
zawodników.

Dysputy, zamęt, scysje!

Zakłady...

Ten zły, ten dobry, tego nie chcemy!

Hiszpanie, Węgrzy, Jugosłowianie złością się...

— A więc nas wyłączacie! Uzurpujecie
sobie prawa do reprezentacji, tylko dla paru
wybranych narodów? A my co? My też grac
chcemy!

Kilkakrotnie interweniowała policja. Przyszło
do bójek i strzelaniny w śródmieściu. Groził
szereg zakłóceń i konfliktów politycznych.

Rządy węgierski i hiszpański wydały ultimatum...

Po długich korowodach przypuszczono do
wielkich zawodów Węgry, Hiszpanję, Turcję i
Polskę (po jednym graczu).

Dlaczego Polskę?

Przypadek.

Ostatniego wylosowano.

Los padł na Polskę, skompromitowaną w do-
tychczasowym przebiegu Olimpiady. Zdeprymowa-
ny Sarmatom udzielono możliwości reha-
bilitacji.

Jako zawodnik ze strony Polski wybrany
Kuchar...

Podniecenie wzrasta...

Mecz jutro!!!

VIII.

Tłumy... tłumy... tłumy...

Czwierć miliona ludzi stłoczonych w olbrzymich
trybunach stadionu.

Wszystkie języki świata. Wszystkie narodo-
wości i rasy. Nie brak Chinczyków, Japończyków
i murzynów.

Specjalnymi pociągami expressowymi zjechali
z całego kontynentu ciekawcy.

Drużyna Marsa wylatuje na boisko.

Skrzydłacy footballiści z przeraźliwymi okrzy-
kami powitalnymi zataczają ogromne kręgi nad
polem — poczem osiadają na ziemi. Ow olbrzym-
przewodnik staje w bramce.

Reprezentacja Ziemi...

Rosie, zwinne postacie. Grzmot oklasków
wita wszystkich razem i każdego z osobna.
Wywołują swoich rodacy.

Hiszpanie stają na rękach na znak podnie-
cenia. Publiczność francuska zachowuje się
skandalicznie, tupie i gwizdzą, kpiąc sobie ze
skrząlatych piłkarzy.

Losowanie.

Marsjanie mają słońce i wiatr w oczy.

Mimo to zaczynają grać ostro, rozwijając
wprost fenomenalne tempo.

Trybuny siedzą przebieg gry z zapartym
oddechem.

IX.

Szalone ataki Marsjan...

Jeden z nich, chudy i laskonogi półworek
porusza się po boisku z tak zawrotną szybkością,
jakby gnał nie na własnych nogach lecz na we-
locypedzie. Jest wszędzie i zawsze idzie prze-
bojem. Strzela wspaniale, piłki rozdziela po
mistrzowsku. W spotkaniu z Francuzem i Szwedem
zawsze zwyciężył.

Inny z Marsjan silacz i atleta wali w bramkę,
jak w cymbał. Genjalny Urugwajczyk w bramce

Ziemi dokazuje cudów waleczności. Piorą weń
wściekłymi rzutami, podbierają się zewsząd ku
bramie, trykają łbami w piłkę, z maipią zręcz-
nością mylą i niwelując rozpaczliwe wysiłki
obrony.

Ale bestja Urugwajczyk stoi na wysokości
zadania.

Jedenaście szalonych ciosów zdawałoby się
niechybnych, broni z podziwu godną ofiarnością
i wprawą.

Pięć zębów już stracił, kości nadwyrężone,
głowa boli od potężnego odbicia. Mimo to wal-
czy, nie schodzi z pola, rzuca się na piłkę, jak
tygrys, łapie w garście, odbija nogą i głową,
wybiega z bramki i cofa się błyskawicznie
z powrotem.

— Brawo! brawo bramkarz! — ryczą trybuny.

Ale powoli czoła widzów powlekają się bła-
dością, brwi marszczą się, zaciskają pięści.

Przewaga obcej drużyny zaznacza się coraz
więcej.

Jedenaśtu najtęższych graczy, jakich posiada
nasza planeta, jedenaśtu zuchów, chłopów na
schwał, szybkich, jak myśl, obrotnych jak frygi
i walczących jak lwy, nie może się jednak
ostać zacieklej furji i zdumiewającej technice
drużyny Marsa.

Bramkarz-Marsjanin swemi ogromnymi skrzy-
dłami łapie każdą piłkę, którą uda się po bo-
haterskich wysiłkach pchnąć ku jego bramie.
Odwala głowę z taką siłą, że piłka leci na 100
metrów w górę. Nogami wykonuje ruchy tak
chybkie, że dwój się i troj wprost w oczach.
Nie puszcza...

W 25-tej minucie pierwszą bramkę dla Marsa
strzela ów chudy. Nieuchronna...

Gra idzie dalej.

Tempo jeszcze wzrasta.

Marsjanie podprowadzają znów piłkę, ale
Wacek Kuchar wybiją na róg.

Bieg prawego skrzydła na bramkę Marsa, atak
wściekły — pięć strzałów w bramę jeden po
drugim bez skutku.

Do pauzy ani tak, ani siak.

Drużyna Ziemi straszliwie zmęczona. Marsja-
nie uśmiechają się spokojni i milczący.

W czasie pauzy na trybunach okropny
wrzask, ścisk i rozruch.

Wszyscy przewidują klęskę...

Mars gra tak strasznie, że niema siły, któ-
raby mu mogła sprostać.

Potężne łby, szybkość (przy pomocy skrzy-
deł) i siła nóg czyni ich przeciwnikami nie do
zwalczenia. Widać przytem, że wcale nie są
zmęczeni, gdy przeciwnie najzdrowsze, naj-
mocniejsze chłopcy z naszego team'u staniają
się już wprost na nogach.

Gwizdek...

X.

Po pauzie.

Odrzuć szturm Marsa... Już w 5-tej minucie
pierwszy „goal”. Urugwajczyk, fika kozła i za-
plątuje się w siatkę. Za chwilę Włoch ustępuje
z boiska z przeziętą nogą — z własnej winy.

W 15-tej minucie drugi „goal” dla Marsa.

Ziemia nie wytrzymuje już tempa. Raz
po raz oddają piłkę przeciwnikom, mieszają
się, tracą rozmach i wychodzą z formy. Mars-
janie grają równo, bez śladu znużenia, wciąż
tak samo niechybnie i groźnie, jak machina
puszczona w ruch zawrotny.

W 35-tej minucie dla Marsa czwarta bramka.
Na widowni niepokój. Ludzie płaczą. Trzech
zwarjowało. Wielu puszcza się krew nosem.
Wynoszą zemdlonych. Hiszpanie i Włosi łamią
ręce, rwą włosy całymi kłaukami z głowy i tarzają
się w męce. Trybuny są pogryzione i pocięte
sztyletami.

Ataki Marsa ciągle.

Z dalekiego strzału, cudnego, jak marzenie
piąta bramka dla Marsa.

Rozpaczal...

Węc tak?

Węc z zerem zejda z boiska? Nie uratują
honoru Ziemi, ani jedną, jedyną, jedynusieńką
„bramkę”. Na Bogal

Płacz i zgryzanie zębów przelutuje jak wi-
cher wzdłuż i wszerz trybun.

Wiem... co to?

Goal???

Goal dla ziemi?

... Wacek, Wacek Kuchar we wściekłym po-
rywie polskiej dumy i brawury „wściekł się”,
wziął na kiel i rznił w bramę Marsa, tak po-
tężnie, że piłka przebiła na wylot skrzydło bram-
karza i przeleciała aż poza siatkę...

Grzmot oklasków...

— Brawo! Hurra! Banzaj! Eljen! Vive la
Pologne! — porwał się olbrzymi wrzask na
widowni.

Jest honorowa bramka...

Polak zrehabilitował Ziemię! Niech żyje!...

Koniec zawodów...

Wynik 5:1 dla Marsa... Sprawiedliwy...

Wyższość Marsa nad Ziemią bezwzględna.
Zawodnicy zmęczeni, schyleni, ledwo żywi
zwlekają się z boiska...

Ale nic to...

Kuchar — Wacek Kuchar, bestja z polskiej
drużyny dał „goala”. Jednego, jedyne, ale
morowego „goala”. To nas pociesza...

Tak wyglądał ten niebywały, historyczny
„match” finał Olimpiady, „match” Ziemi z Mar-
sem w dniu 12 czerwca 1924 r.

Leon Wyrwicz.

Któż z nas, Krakowian (jak i również miesz-
kańców innych miast na całym obszarze Pol-
ski) nie bawił się serdecznie patrząc na znako-
mienie podpatrzone i oryginalnie odtworzone typy
krakowskie „huzara od Wolnego” („oddaj radcę”),
„gołębiarza”, „doktora z kasy chorych” i t. p.,
które niezrównany a jedyny w swoim rodzaju
monologista Leon Wyrwicz wyczarowywał przed
naszymi oczyma?

Humorystów i monologistów (mniej lub wię-
cej dobrych) było w Polsce wielu, że wspomnimy
niezapomnianą pamięci Fiszerę i Lelewicza —
w rodzaju Wyrwicza żadnego.

Żaden z nich bowiem nie posiadał tajemnicy
prawdy w tej sztuce. „Daje on — jak powiada
prof. Herget — tylko siebie, zwielokrotnionego
w dziesiątkach i setkach duchowych ludzkich
postać, przetrzucając się nieraz w dialogach
(monodramach mimicznych) momentalnie z jednej
figury do drugiej.

Leon Wyrwicz, znany monologista i humorysta
Polski, ulnbeniec Krakowa, występował ostatnio
z wielkim powodzeniem w Gdańsku, przeznac-
zając część dochód swojego w kwocie półmilionu
na ochronę polską w Gdańsku.

A przytem wszystkiemu nie ucieka się do
żadnych pomocniczych środków i środków
teatralnej charakterystyki, a więc t. zw. „ro-
bienia maski”. Wyrwicz ukazuje nam zawsze
tylko swą własną maskę: żywą, ruchliwą twarz
ludzką, na której gra cała gama myśli, uczuć
i wrażeń, tych tylko, których w tej chwili on
sam jako ów, coraz to inny a zawsze ten sam
człowiek doznaje.

I dlatego Wyrwicz jest prawdziwym oryginal-
nym twórcą — w swym rodzaju — twórcą
tętniących życiem i krwią postaci, — które
dzięki niezwykłym zdolnościom spostrzegawczym
tworzy i z niezrównaną maestrią aktorską
odtwarza.